
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 3/11(23), 123-130

1959

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej

W dniu 26 września 1959 r. odbyło się plenarne posiedzenie Naczelnej Rady Adwokackiej.

Szczegółowe sprawozdanie z przebiegu obrad zamieścimy w następnym numerze „Palestry”.

B. Uchwały

Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ZGODNIE Z ART. 43 PKT 2 U. O U.A. (W BRZMIENIU JEDNOLITEGO TEKSTU Z 1959 R.) PRACA NA STANOWISKU ASESORA SĄDOWEGO NIE JEST ZALICZANA DO OKRESU ZAJMOWANIA STANOWISKA SĘDZIEGO

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 11 września 1959 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w R. z dnia 25 lipca 1959 r. w przedmiocie wypowiedzenia się, czy mgr X odpowiada wymaganiom wpisu na listę adwokatów,

postanowił:

udzielić Radzie Adwokackiej w R. opinii, że mgr X nie odpowiada ustawowym wymaganiom dla wpisu na listę adwokatów, ponieważ:

1) zajmował stanowisko sędziego jedynie od dnia 7 czerwca 1939 r. do dnia 1 września 1939 r., wobec czego nie może korzystać z art. 43 pkt 2 ustawy o u.a. w obecnie obowiązującym brzmieniu według jednolitego tekstu z 1959 r. (Dz. U. Nr 8, poz. 41) wskutek braku co najmniej trzyletniego okresu zajmowania stanowiska sędziego; okresu zajmowania stanowiska asesora sądowego choćby z prawem „votum” nie zalicza się, gdyż nie jest to stanowisko sędziego;

2) art. 44 ustawy o u.a. nie stosuje się, skoro ob. X nie odpowiada wymaganiom art. 43 pkt 2 tej ustawy;

3) ob. X uzyskał od władzy okupacyjnej zezwolenie z dnia 23 lutego 1942 r. na tymczasowe wykonywanie zawodu adwokata w R. i na tej zasadzie wykonywał zawód do Wyzwolenia, jednakże po Wyzwoleniu nie ubiegał się o wpis na listę adwokatów na podstawie art. 5 dekretu z dnia 24 maja 1945 r. o tymczasowych przepisach uzupełniających prawo o u.a. (Dz. U. Nr 25, poz. 146) i wobec tego nie będąc adwokatem skreślonym z listy adwokatów na własną prośbę, nie może korzystać z art. 41 ustawy o u.a.

2. APLIKANCI ADWOKACCY NIE MAJĄ UPRAWNIEN DO ZASTĘPOWANIA ADWOKATÓW PRZED SĄDAMI WOJSKOWYMI

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 11 września 1959 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu zagadnienia uprawnień aplikantów adwokackich do zastępowania adwokatów-obrońców wojskowych przed sądami wojskowymi,

postanowił:

1. wyjaśnić Radzie Adwokackiej w S., że nie znajduje podstawy do podjęcia starań o zmianę negatywnego dla wspomnianych uprawnień poglądu Najwyższego Sądu Wojskowego,
2. odpisy niniejszego postanowienia przesłać wszystkim radom adwokackim do wiadomości i stosowania przez adwokatów prowadzących sprawy w sądach wojskowych.

Uzasadnienie

Zarząd Sądownictwa Wojskowego pismem z dnia 5 czerwca 1959 r. zawiadomił Naczelną Radę Adwokacką, że zdarzają się wypadki udzielania przez poszczególnych adwokatów-obrońców wojskowych aplikantom adwokackim substytucji do występowania przed sądami wojskowymi, że Najwyższy Sąd Wojskowy uchyla każdy wyrok w sprawie, w której przed sądem wojskowym występował aplikant adwokacki, uważając to zastępstwo za niezgodne z obowiązującymi przepisami kodeksu wojskowego postępowania karnego, i że ostatnio wypadek taki zaszedł w Wojskowym Sądzie Garnizonowym w S., wobec czego Zarząd prosi o zwrócenie uwagi wszystkim adwokatom-obrońcom wojskowym, aby nie udzielali upoważnienia do zastępstwa aplikantom adwokackim, gdyż taki stan rzeczy utrudnia pracę sądom wojskowym i prowadzi do zbędnego odraczania rozpraw.

Naczelna Rada Adwokacka odpis powyższego pisma Zarządu Sądownictwa Wojskowego przesłała przy piśmie z dnia 15 czerwca 1959 r. wszystkim radom adwokackim do wiadomości i stosowania.

Przy piśmie z dnia 24 lipca 1959 r. Zarząd Sądownictwa Wojskowego przesłał do Naczelnej Rady Adwokackiej wyciąg z postanowienia Najwyższego Sądu Wojskowego z dnia 17.III.1959 r. Rw. 1387/58 z prośbą o podanie jego treści (za pośrednictwem rad adwokackich) do wiadomości adwokatów nie wpisanych na listę obrońców wojskowych — z poleceniem, by w wypadkach (przewidzianych w art. 50 § 5 i 6 KWPK) dopuszczenia ich do obrony przed sądami wojskowymi nie udzielali substytucji aplikantom adwokackim.

W postępowaniu z dnia 17 marca 1959 r. Najwyższy Sąd Wojskowy zajął następujące stanowisko:

„Przepis art. 50 § 1 KWPK stanowi, że obrońcą przed sądami wojskowymi może być osoba wpisana na listę obrońców wojskowych«. Warunki wpisu na listę obrońców wojskowych określone są w § 2, 3 i 4 art. 50 KWPK. Przepis art. 50 § 5 i 6 przewiduje dopuszczenie w wyjątkowych okolicznościach jako obrońcy »adwokata nie będącego obrońcą wojskowym«, lecz nie aplikanta adwokackiego, skoro bowiem ustawa wyraźnie używa określenia »adwokat«, to nie można tego

określenia interpretować rozszerzająco. Gdy zaś przepis art. 53 § 3 lit. b) KWPK przewiduje, że udział obrońcy jest obowiązkowy w rozprawie, to przepis ten ma na myśli udział takiego obrońcy, który personalnie wypełnił te warunki ustawowe, jakie przewidziane są dla wyboru lub wyznaczenia obrońcy wojskowego w przepisie art. 50 KWPK”.

Rada Adwokacka w S. w piśmie z dnia 19 czerwca 1959 r. wystąpiła do Naczelnej Rady Adwokackiej o podjęcie starań o zmianę powyższego poglądu Najwyższego Sądu Wojskowego, uważając ten pogląd za niezgodny z prawem z następujących motywów:

„Istotnie przepis art. 50 § 5 i 6 KWPK (Dz. U. Nr 22 z 1956 r.) przewiduje dopuszczenie w wyjątkowych wypadkach jako obrońcy adwokata nie będącego obrońcą wojskowym. Przepis ten jednakże — wbrew stanowisku Najwyższego Sądu Wojskowego — nie przewiduje niedopuszczalności występowania w charakterze obrońców przed sądami wojskowymi I instancji aplikantów adwokackich. Przeciwnie, skoro wojskowe sądy garnizonowe są sądami szczególnymi niższego rzędu od sądów wojewódzkich, a w myśl art. 83 ustawy o ustroju adwokatury (tekst jedn.: Dz. U. Nr 8/59, poz. 41) aplikant adwokacki może zastępować na podstawie substytucji adwokata w sądach i urzędach z wyjątkiem Sądu Najwyższego, a więc także i w sprawach toczących się przed sądami wojewódzkimi jako sądami I instancji — zatem przyjąć należy, że nie ma przeszkody prawnej do zastępowania adwokata w sprawie karnej przed sądami wojskowymi I instancji przez aplikanta adwokackiego z substytucji adwokata”.

Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Zagadnienie uprawnień do prowadzenia obrony przed sądami wojskowymi jest unormowane odrębnie w kodeksie wojskowego postępowania karnego, wobec czego tylko przepisy tego kodeksu są właściwe dla rozstrzygnięcia zagadnienia.

Według art. 50 KWPK obrońcą może być z reguły tylko osoba, która uzyskała wpis na listę obrońców wojskowych, a wpis na listę może uzyskać adwokat, a nie aplikant adwokacki (§ 2 lit. a).

Od tej reguły przewiduje powołany art. 50 w § 5 i 6 dwa wyjątkowe wypadki, w których adwokat nie będący obrońcą wojskowym może występować w roli obrońcy przed sądem wojskowym. Jeden wyjątek dotyczy wypadku, gdy żaden z oskarżonych w danej sprawie nie jest żołnierzem, a przewodniczący sądu nie uzna, iż względ na bezpieczeństwo państwa nie pozwala na dopuszczenie do obrony adwokata nie będącego obrońcą wojskowym (§ 5). Drugi wyjątek dotyczy wypadku, gdy w sprawie oskarżonym jest wprawdzie żołnierz, lecz przewodniczący sądu dopuszcza lub wyznacza w charakterze obrońcy adwokata nie będącego obrońcą wojskowym, ponieważ wybór lub wyznaczenie obrońcy spośród obrońców wojskowych napotyka trudności (§ 6).

Adwokat może zatem sprawować obronę przed sądami wojskowymi tylko w powyższych granicach określonych przez art. 50 KWPK, co, nie umniejsza ustawowych uprawnień adwokatów z art. 49 ust. 1 ustawy o u.a., według którego „praca zawodowa adwokata polega (...) w szczególności na obronie i zastępstwie przed sądami w granicach określonych przepisami prawnymi”.

Art. 50 KWPK określa warunki uprawniające jedynie adwokata do występowania w roli obrońcy przed sądami wojskowymi, a postanowień tych dotyczących adwokatów nie można rozszerzać na aplikantów adwokackich.

Dlatego nie można podzielić poglądu Rady Adwokackiej w S. opartego na art. 83 ustawy o u.a.

Z tych założeń wychodząc, Naczelna Rada Adwokacka nie znajduje podstawy do podjęcia starań o zmianę poglądu Najwyższego Sądu Wojskowego.

3. W SPRAWACH O WPIS NA LISTĘ ADWOKATÓW UCHWAŁA RADY ADWOKACKIEJ DOTYCZĄCA ZWRÓCENIA ODWOŁANIA ZŁOŻONEGO PO TERMINIE PODLEGA ROZPATRZENIU PRZEZ MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI, A NIE PRZEZ WYDZIAŁ WYKONAWCZY NRA

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 11 września 1959 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. Y od uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 14 maja 1959 r. w przedmiocie zwrócenia odwołania od odmowy wpisu na listę aplikantów adwokackich,

postanowił:

akta sprawy przedstawić według właściwości Ministrowi Sprawiedliwości.

Uzasadnienie:

Uchwałą z dnia 2.IV.1959 r. Rada Adwokacka w W. odmówiła mgrowi Y wpisu na listę aplikantów adwokackich. Uchwała ta została doręczona mgrowi Y dnia 13.IV.1959 r. w sposób zastępczy do rąk dozorczyńni domu.

Dozorczyńni domu wręczyła tę uchwałę mgrowi Y dnia 18.IV.1959 r., a mgr Y uważając, że termin do odwołania biegnie nie od dnia doręczenia, lecz od dnia faktycznego wręczenia mu uchwały, przesłał odwołanie pocztą w dniu 2.V.1959 r.

Rada Adwokacka w W. uchwałą z dnia 14.V.1959 r. postanowiła zwrócić mgrowi Y odwołanie, jako wniesione po terminie przewidzianym w art. 12 u. o u.a., uważając, że termin początkowy do wniesienia odwołania biegnie od dnia doręczenia uskutecznionego do rąk dozorczyńni domu.

Od tej ostatniej uchwały mgr Y odwołał się w terminie przepisany wywodząc, że Rada Adwokacka w W. mylnie oblicza termin do wniesienia odwołania od dnia 13.IV.1959 r., gdyż termin ten zaczął biec dopiero do dnia, w którym otrzymał od dozorczyńni domu do swych rąk uchwałę z dnia 2.IV.1959 r., tj. od dnia 18.IV.1959 r.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Według art. 25 ust. 2 ustawy o u.a. instancją odwoławczą w sprawach o odmowę wpisu na listę adwokatów lub aplikantów adwokackich jest Minister Sprawiedliwości.

Ponieważ Minister Sprawiedliwości, w myśl art. 33 ust. 1 Konstytucji PRL, jest organem administracji państwowej, przeto zgodnie z art. 1 przepisów o post. admin. do postępowania przed Ministrem Sprawiedliwości w sprawach o odmowę wpisu na listę adwokatów stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym.

Według art. 86 tych przepisów tylko instancja odwoławcza jest właściwa do ostatecznego orzekania o uchybieniu terminu dla odwołania. Stosownie do tego przepisu należy zatem odwołanie mgra Y od odmowy wpisu na listę aplikantów

adwokackich przedstawić Ministrowi Sprawiedliwości jako właściwej instancji odwoławczej, która orzeknie, czy odwołanie zostało wniesione w terminie lub czy jest ono spóźnione.

OBOWIĄZEK RZECZNIKA DYSCYPLINARNEGO ZAWIADAMIANIA PROKURATORA O WSZCZĘCIU DOCHODZENIA (§ 11 ust. 3 rozporządzenia o postępowaniu dyscypl.)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 11 września 1959 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w S. z dnia 29 czerwca 1959 r. w przedmiocie wyjaśnienia, w jakich wypadkach rzecznik dyscyplinarny ma obowiązek zawiadamiania prokuratora o wszczęciu dochodzenia,

p o s t a n o w i ł:

wyjaśnić Radzie Adwokackiej w S., co następuje:

Według § 11 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134) rzecznik dyscyplinarny zawiadomi prokuratora o wszczęciu dochodzenia w sprawie o przewinienie zawierające znamiona przestępstwa ściganego z urzędu.

O obowiązku rzecznika dyscyplinarnego zawiadamiania prokuratora o wszczęciu dochodzenia decydują dwa kryteria:

- 1) przewinienie musi zawierać znamiona przestępstwa,
- 2) przestępstwo, którego znamiona zawiera przewinienie, musi być ścigane z urzędu.

Pojęcie „przestępstwa” określa kodeks karny, według którego przestępstwem jest każdy czyn zagrożony karą (art. 1), której rodzaj i rozmiar nadają mu zgodnie z art. 12 k.k. cechy bądź zbrodni (w razie zagrożenia karą śmierci lub więzienia powyżej lat 5), bądź występku (w razie zagrożenia karami zasadniczymi więzienia do lat 5, aresztu powyżej 3 miesięcy lub grzywny powyżej 4500 zł).

Zbrodnie są zawsze ścigane z urzędu. Występki są ścigane z urzędu, chyba że szczególny przepis karny przewiduje ściganie występku w nim unormowanego z oskarżenia prywatnego.

Wykroczenia przewidziane w prawie o wykroczeniach, w prawie skarbowym czy w innych przepisach nie są przestępstwami, nie będąc ani zbrodniami, ani występkami, wykroczenia są bowiem zagrożone karami zasadniczymi aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 4500 zł albo jedną z tych kar — zgodnie z art. 1 prawa o wykroczeniach i art. 8 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o czczeniach karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79).

Wobec powyższego rzecznik dyscyplinarny ma z mocy powołanego § 11 ust. 3 obowiązek zawiadomienia prokuratora o wszczęciu dochodzenia w sprawie o przewinienie, które zawiera znamiona zbrodni albo znamiona występku ściganego z urzędu. Obowiązek ten nie dotyczy natomiast wykroczeń, choćby o przewinienie zawierające znamiona wykroczenia rzecznik wszczął dochodzenie dyscyplinarne.

Okoliczność, jaki organ jest uprawniony do działania w charakterze oskarżyciela publicznego, nie jest istotna dla oceny „przestępstwa ściganego z urzędu”.

Zachodzi więc obowiązek rzecznika zawiadomienia prokuratora o wszczęciu dochodzenia w sprawie o każde przewinienie zawierające znamiona przestępstwa ściganego z urzędu, chociażby oskarżycielem publicznym uprawnionym do oskarżania w danej sprawie karnej był organ MO lub inny organ wymieniony w art. 7 k.p.k. w brzmieniu noweli z dnia 28 marca 1958 r. (Dz. U. Nr 18, poz. 76), a więc dyrekcje okręgowe PKO czy przedsiębiorstwa komunikacyjne, organa służby zdrowia, zarządy lasów państwowych lub organa Państwowej Inspekcji Handlowej.

5. RADY ADWOKACKIE NIE MOGĄ ZLECAĆ PRZEPROWADZENIA CZYNNOŚCI W POSTĘPOWANIU DYSCYPLINARNYM ADWOKATOM NIE BĘDĄCYM RZECZNIKAMI DYSCYPLINARNYMI LUB ICH ZASTĘPCAMI

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 25 września 1959 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej po rozpoznaniu sprawy zlecenia przez rady adwokackie przeprowadzania wstępnych czynności w postępowaniu dyscyplinarnym adwokatom nie będącym rzecznikami dyscyplinarnymi lub ich zastępcami,

p o s t a n o w i ł:

wyjaśnić, że wszczęcie i przeprowadzenie wszelkich czynności w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko adwokatom należy wyłącznie do rzeczników dyscyplinarnych i ich zastępców; nie jest dopuszczalne podejmowanie tych czynności przez adwokatów nie będących rzecznikami dyscyplinarnymi lub ich zastępcami.

U z a s a d n i e n i e

Przy rozpoznawaniu skarg na adwokatów w niektórych radach adwokackich ustaliła się praktyka zlecenia dokonywania wstępnych czynności postępowania dyscyplinarnego adwokatom nie będącym rzecznikami dyscyplinarnymi lub ich zastępcami.

Praktykę tę uznać należy za wadliwą. Obowiązujące przepisy o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. z 1959 r. Nr 21, poz. 134) nie znają odrębnego „postępowania wyjaśniającego” jako etapu poprzedzającego wszczęcie czy zaniechanie postępowania dyscyplinarnego.

Skargą na adwokata zająć się powinien od początku rzecznik dyscyplinarny lub jego zastępca. Po zapoznaniu się z tą skargą, a ewentualnie także po przeprowadzeniu dowodów, tylko rzecznik dyscyplinarny wydać może postanowienie o zaniechaniu (§ 15 cyt. przep.) lub umorzeniu (§ 16 cyt. przep.) dochodzenia albo też wnieść akt oskarżenia. Kompetencji swych rzecznik dyscyplinarny lub jego zastępca nie może przekazać adwokatowi nie pełniącemu tych funkcji. Również rada adwokacka nie może wyznaczyć do przeprowadzenia całego czy częściowego dochodzenia adwokatów nie będących rzecznikami dyscyplinarnymi lub ich zastępcami, tylko bowiem rzecznik dyscyplinarny lub jego zastępca jest organem powołanym do prowadzenia dochodzeń dyscyplinarnych, on też wyłącznie korzysta ze szczególnych w tym względzie uprawnień (§ 13 ust. 2 w związku z § 26 cyt. przepisów).

Przewidziane korzystanie przez rzecznika w toku dochodzenia „z pomocy prawnej rad adwokackich” (§ 13 ust. 1 cyt. przep.) nie odnosi się do adwokatów członków danej izby adwokackiej.

6. RADY ADWOKACKIE NIE SĄ KOMPETENTNE DO PODEJMOWANIA UCHWAŁ W SPRAWIE UMORZENIA LUB ZANIECHANIA DOCHODZENIA DYSCYPLINARNEGO

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 25 września 1959 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. X od uchwały Rady Adwokackiej w W. z dnia 3 lipca 1959 r. o zaniechaniu postępowania dyscyplinarnego przeciwko adw. Y,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w W. uchylić i skargę ob. X przekazać rzecznikowi dyscyplinarnemu Rady Adwokackiej w W. do załatwienia.

Uzasadnienie

W dniach 12 i 14 maja 1959 r. ob. X złożył wnioski o pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej adw. Y za niewłaściwe — zdaniem skarżącego — stanowisko zajęte w sprawie IV K 295/58, toczącej się przed Sądem Wojewódzkim w W.

Rada Adwokacka w W. uchwałą z dnia 3.VII.1959 r. postanowiła „uznać, że brak jest podstaw do wszczynania p-ko adw. Y postępowania dyscyplinarnego” i pouczyła skarżącego, że od tej uchwały przysługuje mu odwołanie do Naczelnej Rady Adwokackiej. Zgodnie z tym pouczeniem ob. X wniósł odwołanie.

Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Z dniem 27 marca 1959 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134) i jego przepisy oczywiście znajdują zastosowanie w sprawie niniejszej, jako wszczętej już po wejściu w życie cytowanego rozporządzenia (§ 45). Zgodnie z § 11 — 18 tego rozporządzenia skargi na adwokatów rozpatruje rzecznik dyscyplinarny, a odwołania od jego postanowień w przedmiocie zaniechania lub umorzenia dochodzenia rozstrzyga wojewódzka komisja dyscyplinarna.

Podjęcie przez rady adwokackie uchwał w przedmiocie umorzenia lub zaniechania dochodzenia dyscyplinarnego nie leży w kompetencji rady.

Wprawdzie w myśl § 40 ust. 1 regulaminu rad adwokackich (uchwalonego 13.X. 1951 r.) zaniechanie lub umorzenie dochodzenia przez rzecznika dyscyplinarnego wymaga zgody rady adwokackiej, jednakże przepis ten należy uznać za uchylony w związku z wejściem w życie nowego rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym.

Ponadto podnieść należy, że podejmowanie w tego rodzaju sprawach uchwał przez radę adwokacką stwarzałoby możliwość odwołań do Naczelnej Rady Adwokackiej (art. 25 u. o u.a.), co pozostawałoby w sprzeczności z § 17 nowego rozp.

o postęp. dyscypl. stanowiącym, że rozpatrywanie odwołań w przedmiocie zaniechania lub umorzenia postępowania dyscyplinarnego należy do wojewódzkich komisji dyscyplinarnych.

Nie można też w żadnym razie przyjąć, aby odwołania od uchwał plenum rady mogły być rozpatrywane przez 3-osobowy komplet wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, nie ma zatem również możliwości w obecnym stanie sprawy przekazania rozpatrywanego odwołania do rozstrzygnięcia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej.

W tym stanie rzeczy, skoro w rozważanej sprawie — wbrew obowiązującym przepisom — nie zapadło w ogóle postanowienie rzecznika dyscyplinarnego, postanowienie zaś o zaniechaniu postępowania dyscyplinarnego wydała Rada, aczkolwiek nie należało to do jej kompetencji, zaskarżoną uchwałę należało uchylić, a skargę ob. X na adw. Y przekazać według właściwości rzecznikowi dyscyplinarnemu Rady do załatwienia.